

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Marie Kocourkové a soudkyň JUDr. Magdaleny Ježkové a Mgr. Heleny Konečné ve věci žalobce **Ing. J. V.**, zast. JUDr. Dušanem Divišem, advokátem v Hradci Králové, Ulrichovo nám. 737, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství v Hradci Králové**, se sídlem v Hradci Králové, Horova 17, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. července 2011, 4200/11-1100-602925, **t a k t o :**

- I. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 8. července 2011, 4200/11-1100-602925, se z r u š u j e a věc se žalovanému v r a c í k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je p o v i n e n zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 7.800,-- Kč a to do osmi dnů od právní moci tohoto rozhodnutí do rukou zástupce žalobce JUDr. Dušana Divíše.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 8. července 2011, č.j. 4200/11-1100-602925, žalovaný zamítl odvolání žalobce do rozhodnutí Finančního úřadu ve Vrchlabí (dále jen „správce daně“) ze dne 12.11.2008, č.j. 45597/08/270972/6117, o zastavení řízení ve věci dodatečného přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období r. 2005.

V jeho odůvodnění uvedl, že žalobce dne 17.7.2008 podal správci daně dodatečné přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2005, v jeho příloze č. 1, tabulce E - položky snižující rozdíl mezi příjmy a výdaji - uplatnil tvorbu rezervy č. 4 na opravu budovy ve V. č.p. 483 (dále jen „budova č.p. 483“). Správce daně ho dne 12.8.2008 vyzval k vysvětlení vzniklých rozdílů na řádcích 102, 104, 105 a 106 dodatečného přiznání oproti dodatečnému platebnímu výměru vystavenému po provedené daňové kontrole.

Žalobce na tuto výzvu reagoval podáním ze dne 30.9.2008, v němž uvedl, že v dodatečném přiznání uplatnil tvorbu rezervy č. 4 ve výši 1 310 000 Kč, kterou neuplatnil v řádném přiznání ani během daňové kontroly. Dále doložil kartu rezervy č. 4 s rozpočtem, který stanovil výši oprav v částce 3 568 403 Kč. Žalobce rozpočet snížil na 2 620 000 Kč, v roce 2005 vytvořil rezervu v částce 1 310 000 Kč a v roce 2006 ve výši 655 000 Kč, s plánováním oprav na rok 2007.

Dále žalovaný poukázal na skutečnost, že tvorba rezerv na opravy budovy č.p.483 byla předmětem daňové kontroly, neboť v letech 2003 a 2004 si žalobce vytvořil rezervu ve výši 2 000 000 Kč, kterou správce daně na rok 2005 snížil na 606 000 Kč. Stalo se tak dodatečným platebním výměrem č.j. 31248/07/270972/6117 ze dne 18.6.2007, proti němu podal žalobce dne 17.7.2007 odvolání, které odvolací orgán rozhodnutím ze dne 21.3.2008, č.j. 2799/08-1100-602925, v plném rozsahu zamítl.

Žalovaný konstatoval, že byl při svém rozhodování vázán právním názorem Krajského soudu v Hradci Králové, vyjádřeným v rozsudku ze dne 31.1.2011, č.j. 31Af 132/2010-75, přezkoumal odvoláním napadené rozhodnutí v požadovaném rozsahu podle § 114 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu v platném znění (dále jen „daňový řád“), s odkazem na jeho ust. § 264 odst. 1. Za předmět sporu i po soudním přezkumu označil otázku, zda byl správce daně oprávněn zastavit řízení ve věci podání dodatečného daňového přiznání. Dospěl k závěru, že posudky na opravy nemovitosti ze dne 14.7.2004 (hodnota oprav 2 000 000 Kč) a ze dne 14.8.2005 (hodnota oprav 606 000 Kč) obsahují shodné položky, respektive posudek ze dne 14.8.2005 obsahuje všechny položky z rozpočtu předchozího. Protože posudkem ze dne 14.8.2005 došlo ke zúžení rozsahu oprav, což bylo potvrzeno zhotovitelem zmíněných posudků Ing. M. N., byla správcem daně předmětná rezerva snížena. To znamená, že rezerva č. 3 v částce 606 000 Kč nebyla novou rezervou, ale snížením rezervy č. 2 ve výši 2 000 000 Kč. Proto správce daně o rozdíl mezi těmito rezervami ve výši 1 394 000 Kč zvýšil žalobci daňový základ. Jeho odvolání do dodatečného platebního výměru bylo odvolacím orgánem zamítnuto. Řízení o rezervě č. 2 tak bylo pravomocně skončeno.

Dále se žalovaný zabýval rezervou č. 4 a konstatoval, že nebyla předmětem daňové kontroly a byla vytvořena na základě rozpočtu vyhotoveném dne 5.12.2005 společností STAS, s.r.o. Ze spisu je dle žalovaného patrné, že oddíly s jednotlivými položkami v rozpočtu zhotoveném Ing. M. N. k rezervě č. 2 se shodují s položkovými oddíly v rozpočtu vytvořeném k rezervě č. 4, a jsou jimi úpravy

povrchů, ostatní práce, izolace proti vodě, izolace tepelné, elektromontáže, konstrukce tesařské, konstrukce klempířské, podlahy z PVC, podlahy lité, nátěry a malby.

Na základě těchto skutečností žalovaný usoudil, že pokud žalobce v dodatečném daňovém přiznání za rok 2005 snížil základ daně o částku 1 310 000 Kč, představující vytvořenou rezervu č. 4 na opravy zmíněné nemovitosti, postupoval v rozporu s ustanovením § 41 odst. 4 písm. b) zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů, podle kterého nelze platně podat dodatečné přiznání, kdy je uplatňováno snížení základu daně v důsledku zvýšení výdajů, kterými jsou podle § 24 odst. 2 písm. i) zákona č. 586/1992 Sb. o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů rezervy, o kterých bylo pravomocně rozhodnuto.

Žalovaný dále konstatoval, že porovnal rozpočty vyhotovené Ing. M. N. a společností X, po jejich obsahové stránce a zjistil, že rozpočet (posudek) Ing. M. N. obsahuje v obecné části předmět a účel posudku, obecné předpoklady a omezující podmínky pro jeho vypracování, rozsah posouzení, použitou metodu ocenění a podklady použité k vypracování posouzení. V části nález jsou základní údaje identifikace a v další části je samotný posudek. Oproti tomu rozpočet od společnosti X., obsahuje pouze krycí list stavby v cenové úrovni 2005/II. Odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu v Brně (dále jen NSS) č.j. 9 Afs 50/2007–58 ze dne 8.11.2007 (www.nssoud.cz), z něhož vyplývá, že oprávněnost tvorby rezervy na opravu hmotného majetku, tj. její nezbytnost, způsob výpočtu její výše a způsob jejího použití prokazuje daňový subjekt. Z výše uvedeného tak dle žalovaného vyplývá, že rozpočet vyhotovený společností X., neobsahuje kromě výpočtu výše rezervy na opravu nemovitosti další údaje požadované ve zmíněném rozsudku. Nejedná se proto o rozpočet na tvorbu rezervy, ale o cenovou nabídku před započítáním stavebních prací. Rozpočet nazvaný krycí list stavby od společnosti X., na jehož základě žalobce vyhotovil kartu č. 4 na opravu budovy č.p. 483 se proto nestal důkazem ve smyslu ustanovení § 93 daňového řádu a žalovaný uzavřel, že všechny okolnosti nasvědčují tomu, že rezerva č. 4 byla vytvořena za účelem eliminace výsledku daňové kontroly, respektive dodatečně vyměřené daně za zdaňovací období roku 2005.

Žalobce ve včas podané žalobě poukázal na rozsudek č.j. 1 Afs 92/2010-46, ve kterém Nejvyšší správní soud konstatoval, že předchozí rozhodnutí žalovaného v této věci je nepřezkoumatelné, neboť se nevypořádalo s argumentací žalobce a žalovaný tak neučinil ani ve svém novém rozhodnutí. Žalobce proto především znovu tvrdí, že v dodatečném daňovém přiznání neuplatnil snížení základu daně v důsledku zvýšení výdajů, o kterých bylo již pravomocně rozhodnuto. Označil za zjevné, že v roce 2005 existoval rozpočet na opravy žalobcova domu v celkové výši 3 568 403 Kč. Za nesporné pak označil skutečnost, že byl seznámen s tím, že druhá rezerva ve výši 606 000 Kč, tvořená v řádném daňovém přiznání za rok 2005, je pouze změnou rezervy původní ve výši 2 000 000 Kč. V roce 2005 měl tedy žalobce vytvořeny rezervy pouze ve výši 606 000 Kč, a za této situace mu nic nebránilo uplatnit další

rezervu podle rozpočtu, jehož předmětem byly výlučně práce, které nebyly obsaženy v rozpočtu zúžené rezervy na 606 000 Kč. Tuto novou rezervu č. 4 tedy uplatnil formou dodatečného daňového přiznání za rok 2005 ve výši 1 310 000 Kč podle rozpočtu vypočteného na částkou 3 568 403 Kč. Zdůraznil, že při daňové kontrole roku 2005 rozhodoval správce daně o tvorbě rezervy č. 3 podle rozpočtu na 606 000 Kč a o snížení rezervy č. 2. Není tedy pravdou, že žalobce v dodatečném daňovém přiznání uplatnil výdaje, o kterých již bylo pravomocně rozhodnuto. Správce daně během kontroly a v následném řízení na základě žalobcova odvolání rozhodoval o tom, že žalobce netvořil novou rezervu č. 3 ale pouze snížil rezervu č. 2. Nerozhodoval však o tom, zda jednotlivé konkrétní položky rozpočtu na opravu domu je možné zařadit do tvorby rezervy či nikoliv ani o jednotlivých konkrétních pracích oprav uvedených v rozpočtech.

Nově žalovaný dle žalobce přichází s tvrzením, že rozpočet společnosti STAS, s.r.o., není rozpočtem na tvorbu rezervy, ale cenovou nabídkou a není tudíž důkazem ve smyslu ust. § 93 daňového řádu. Tento závěr však nepodpořil žádnou argumentací a je tedy opět nepřezkoumatelný. Žalobce namítal, že není možné mít nějakou listinu za důkaz jen podle toho, zda splňuje určitá ryze formální kritéria, důležité je, zda objektivně vypovídá o nějaké skutečnosti a dosvědčuje ji. Rozpočet společnosti X., má dle žalobce objektivní vypovídací hodnotu, proto také byl na počátku tohoto řízení jako důkaz připuštěn.

V závěru žalobce navrhl zrušení žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného a vrácení věci k dalšímu řízení.

Žalovaný nevyužil svého práva k věci se podrobněji vyjádřit, při předložení správního spisu pouze odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen "s.ř.s."). Učinil tak bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s.ř.s., když souhlas žalobce i žalovaného s takovým postupem byl dán za dodržení podmínek stanovených ve větě druhé zmíněného zákonného ustanovení. O věci usoudil následovně.

V úvodu je nutné připomenout, že tato věc je krajským soudem projednávána podruhé. Poprvé přezkoumával rozhodnutí žalovaného ze dne 10.3.2009, č.j. 1948/09-1100-602925. Poté, kdy porovnal všechny cenové odhady prací zamýšlených na předmětné nemovitosti uzavřel, že popis prací i jejich rozsah je téměř shodný, rozdílné jsou hlavně předpokládané náklady. Na opravu nemovitosti žalobce uplatňoval rezervy v letech 2003 a 2004 ve výši 2 000 000 Kč (čerpány měly být v roce 2005), v letech 2005 a 2006 ve výši 606 000 Kč (čerpání plánováno v roce 2007), a konečně zmíněnou rezervu označenou žalobcem jako č. 4 (měla být tvořena v roce 2005 ve výši 1 310 000 Kč a v roce 2006 ve výši 655 000 Kč, čerpání bylo plánováno na rok 2007). K realizaci oprav však nedošlo. Rezervy tvořené na

podkladě žalobcem předložených podkladů tak krajský soud posoudil jako rezervy na opravy jedné nemovitosti, které mají v různých posudcích zásadně rozdílnou pouze výši předpokládaných nákladů, avšak téměř stejný rozsah očekávaných prací, kdy rozdíly s ohledem na celkové plánované opravy je možné hodnotit jako zanedbatelné. Krajský soud uzavřel, že správce daně nepochybil, pokud žalobcovo dodatečné daňové přiznání k dani z příjmů fyzických osob za rok 2005 hodnotil v souladu s § 41 odst. 4 písm. b) zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní poplatků v platném znění jako nepřipustné a řízení o něm zastavil.

Žalobce podal do rozsudku krajského soud kasační stížnost a Nejvyšší správní soud svým rozsudkem ze dne 24.11.2010, č.j. 1 Afs 92/2010-46, rozhodnutí krajského soud zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Konstatoval, že napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 10.3.2009, č.j. 1948/09-1100-602925, nesplňuje požadavky kladené na odůvodnění rozhodnutí jak byly specifikovány konkrétně v usnesení rozšířeného senátu ze dne 19.2.2008, č.j. 7 Afs 212/2006-74, (publ. pod č. 1566/2008 Sb. NSS; rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Zdůraznil, že se žalovaný v podstatě nezabýval argumentací žalobce, podle níž se položky konkrétních oprav (prací) uplatněných jako snížená rezerva (ve výši 606 000 Kč) a jako rezerva č. 4 nepřekrývají. V reakci na tento odvolací důvod žalovaný dle Nejvyššího správního soudu pouze zopakoval tezi správce daně prvního stupně, že ve věci tvorby rezerv na opravy předmětné nemovitosti již bylo pravomocně rozhodnuto odvolacím orgánem. Konstatoval, že z hlediska hmotněprávního (tedy pohledem zákona č. 593/1992 Sb., o rezervách v platném znění dále jen „zákon o rezervách“), je přitom pro posouzení shodnosti či odlišnosti tvořených rezerv nejpodstatnější konkrétní povaha jednotlivých plánovaných oprav (zde plánovaných prací), nikoli otázka, zda se plánované opravy týkají téže nemovitosti. Žalobce v odvolání uvedl, že v novém rozpočtu (tedy v rozpočtu, z něž vycházel při tvorbě rezervy č. 4) se nevyskytuje žádná z položek obsažených v rozpočtu, z něž vychází snížená rezerva ve výši 606 000 Kč. Důvody, proč je žalobcovo tvrzení liché, mylné či proč se na daný případ nevztahuje, v daném případě tedy zejména specifikace jednotlivých shodných položek, však v rozhodnutí žalovaného chybí. Z toho důvodu označil rozhodnutí žalovaného za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Zároveň Nejvyšší správní soud konstatoval, že krajský soud pochybil tím, že pro nepřezkoumatelnost nezrušil rozhodnutí žalovaného ve věci žalobcova dodatečného daňového přiznání za zdaňovací období roku 2005.

Krajský soud vázán ve smyslu ust. § 110 odst. 3 s.ř.s. vysloveným právním názorem Nejvyššího správního soudu následně svým rozsudkem ze dne 31. ledna 2011, č.j. 31 Af 132/2010-74 rozhodnutí žalovaného ze dne 10. března 2009, č.j. 1948/09-1100-602925, zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení. Zároveň mu uložil řídit se závěry nastíněnými v rozsudku Nejvyššího správního soudu.

Ve svém novém rozhodnutí, které je nyní na základě podané žaloby přezkoumáváno, se žalovaný vyslovený právní názor Nejvyššího správního soudu a potažmo krajského soudu neřídil. Ve svém novém rozhodnutí konstatoval, že oddíly

s jednotlivými položkami v rozpočtu zhotoveném Ing. M. N. k rezervě č. 2 (jeho posudek ze dne 14.8.2005) se shodují s položkovými oddíly v rozpočtu vytvořeném k rezervě č. 4. Za takto shodné označil úpravy povrchů, ostatní práce, izolace proti vodě, izolace tepelné, elektromontáže, konstrukce tesařské, konstrukce klempířské, podlahy z PVC, podlahy lité, nátěry a malby. Především je třeba konstatovat, že tvrzení o shodě obou rozpočtů neodpovídá skutečnosti. Znalec Ing. M. N. v posudku ze dne 14.8.2005 při hodnocení ceny předpokládaných prací při opravě nemovitosti čp. 483 v úvodu popsal jaké práce budou oceňovány. Mělo se jednat o opravu části nosných a opěrných prvků krovu, opravu poškozené části střešního pláště, opravu a částečnou výměnu střechy s odrezením, opravu nadstřešní části komínů a jejich vyvložkování, výměnu nevyhovujících hlavních vnitřních rozvodů vody a kanalizace, opravu kanalizační přípojky s vyřazením starého septiku a výměnu části hlavních a vnitřních rozvodů elektroinstalace. Konkrétní práce pak členil pod celkem 10 položek (svislé a kompletní konstrukce, úpravy povrchů, podlahy a osazení, ostatní konstrukce a práce–bourání, přesun hmot, povlakové krytiny, zdravotně technické instalace, elektromontáže-rozvodný systém, konstrukce tesařské, konstrukce klempířské, dokončovací práce-nátěry) které označil kódem. Dál pak pod tyto položky zařadil konkrétní práce včetně jejich rozsahu, označené pořadovými čísly 1-38. Krycí listy stavby, které pro opravy domu č.p. 483 vypracovala společnost X., a žalobce je označil jako kartu rezervy č. 4, ocenily předpokládané opravy na celkovou částku 3 568 403 Kč, z toho dle žalobce byly pro rok 2005 plánovány opravy v ceně 1 310 000 Kč, pro rok 2006 pak v ceně 655 000 Kč. Předpokládané práce jsou rozděleny do dvou celků, do prvního byly zařazeny položkové oddíly pod názvy svislé konstrukce, úpravy povrchů, ostatní konstrukce a práce a konstrukce tesařské. I tady byly pod jednotlivými oddíly další práce podrobně rozepsány. Druhý celek prací obsahoval celkem 14 oddílů (úpravy povrchů, ostatní konstrukce a práce, izolace proti vodě, izolace tepelné, zdravotní technika, elektromontáže, konstrukce tesařské, konstrukce klempířské, konstrukce truhlářské, podlahy z dlaždic, podlahy z PVC, podlahy lité, nátěry a malby. Pod jmenovanými oddíly jsou konkrétní práce opět rozepsány a počet položek se pohybuje od dvou do dvaceti.

Z popsaného krajský soud usoudil, že tvrzení žalovaného v odůvodnění jeho rozhodnutí o tom, že oddíly s jednotlivými položkami v rozpočtu zhotoveném Ing. M. N. k rezervě č. 2 (tedy jeho posudek ze dne 14.8.2005) se shodují s položkovými oddíly v rozpočtu vytvořeném k rezervě č. 4, opět není dostatečně přesvědčivým způsobem zdůvodněno. Žalovaný měl dle Nejvyššího správního soudu vyvrátit tvrzení žalobce, že v novém rozpočtu (tedy v rozpočtu, z něž vycházel při tvorbě rezervy č. 4) se nevyskytuje žádná z položek obsažených v rozpočtu, z něž vychází snížená rezerva ve výši 606 000 Kč. Podle krajského soudu pro vyvrácení tvrzení žalovaného nestačí vyjmenovat pouze shodné názvy oddílů v rozpočtu pro rezervu č. 2 a č. 4 (i když i toto srovnání provedené žalovaným zcela nevystihuje skutečnost), ale bylo povinností žalovaného porovnat práce uvedené pod souhrnnými položkami tak, aby bylo postaveno najisto, zda práce oceněné pro rezervu č. 2 a č. 4 jsou shodné nebo se odlišují, případně v jakém rozsahu. Jedině takové zdůvodnění může vyvrátit tvrzení žalobce, že v novém rozpočtu (tedy v

pokračování

rozpočtu, z něž vycházel při tvorbě rezervy č. 4) se nevyskytuje žádná z položek obsažených v rozpočtu, z něž vychází snížená rezerva ve výši 606 000 Kč. Pokud tak neučinil, je jeho rozhodnutí pro nedostatek důvodu nepřezkoumatelné. Žalovaný se tak neřídil závazným názorem Nejvyššího správního soudu, který v této věci vyslovil a byl shora citován.

Krajský soud se přiklonil k názoru žalobce pokud tvrdil, že žalovaný svůj názor neuznat rozpočet vypracovaný společností X., na tvorbu rezervy jako důkaz ve smyslu ust. § 93 daňového řádu nepodpořil žádnou argumentací a je tedy nepřezkoumatelný. Žalovaný neuvedl, z čeho usoudil na zmíněný závěr, že rozpočet vypracovaný společností X., nemůže obstát jako podklad pro tvorbu rezervy na opravu předmětné nemovitosti. Pokud odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8.11.2007, č.j. 9 Afs 50/2007–58, krajský soud nezpochybňuje tam vyslovený závěr, že je to daňový subjekt, který při tvorbě každé rezervy na opravu hmotného majetku zdůvodňuje nezbytnost tvorby rezervy, prokazuje způsob výpočtu její výše a způsob jejího používání. Ve zmíněném rozsudku však Nejvyšší správní soud nezpochybnil daňovým subjektem dodatečně předloženou studii oprav objektu, jejíž součástí byla technická zpráva a krycí listy z původní projektové dokumentace, ale shledal ji nedostatečnou, neboť usoudil, že z těchto podkladů nebylo možné v plné míře věrohodně zjistit, v jakém rozsahu byla zamýšlena rekonstrukce prodejny a v jakém její oprava. Pokud správce daně usoudil, že předložený krycí list vystavený společností X., je pouze cenovou nabídku před započítáním stavebních prací (jak uvedl ve svém rozhodnutí) a proto jej nemůže uznat jako rozpočet na tvorbu rezervy, měl o tom žalobce v průběhu daňové kontroly informovat, případně ho vyzvat, aby předložil doklad uznatelný. To však zjevně neučinil, neboť o takovém postupu správní spis nevypovídá.

Z důvodů výše uvedených krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného pro nepřezkoumatelnost dle ust. § 78 odst. 1 a 4 s.ř.s. zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení. V něm bude vázán vysloveným právním názorem (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Podle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce měl ve věci plný úspěch, v souladu s ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., krajský soud mu proto přiznal právo na náhradu zaplaceného soudního poplatku ve výši 3.000 Kč a na náhradu nákladů právního zastoupení a to za dva úkony právní služby ve výši 4.200,- Kč a dva režijní paušály ve výši 600,- Kč dle § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a), d) a § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. Celkovou částku 7.800 Kč byl žalovaný zavázán zaplatit žalobci do osmi dnů od doručení tohoto rozsudku do rukou jeho zástupce (§ 64 s.ř.s., § 149 odst. 1 o.s.ř.).

P o u ě n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s.ř.s.)

Proti pravomocnému rozhodnutí je přípustná kasační stížnost, kterou lze podat z důvodů uvedených v § 102 a násl. s.ř.s. ve lhůtě dvou týdnů po doručení rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ke Krajskému soudu v Hradci Králové.

O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 23. prosince 2011

Mgr. Marie Kocourková, v.r.
předsedkyně senátu